THE CHURCH WEEKLY

Vol. VII.	SUNDAY 12th JULY 1953	PRICE 2 ANNAS PER COPY	NO. 27

THE FAITHFUL WITNESS OF ST. THOMAS THE APOSTLE

(Father Laurence S. Jackson M. A. L. Th. H. C. F.)

II

What would you say summarises the character of our apostle? Surely it was loyalty—loyalty to a principle. He had not the impulsiveness of Saint Peter who could proclaim that no matter what others might do, he would never deny his Master. His was a difficult nature which could not accept truths on the instant. He must weigh and sift all the evidence before he would commit himself. He was somewhat pessimistic but altogether honest. He was prepared to perish with Christ rather than be separated from him. If he could not see victory and success he was prepared to follow truth whether it win or lose. He was not helped by his emotions, and he must face his difficulties insolitude.

Think of him in the week after Calvary. There he was indeed true to himself. He had carried his sorrow away from his brethren, and doubtless they had sought him out to relate the good-news of the Resurrection to him. He must have listened to the words of his friends as they told him of the appearances of the Master, first in one place and then in another. Even so, though he wanted to believe. he would not be carried thereto by the persuasion of others. So he grieved alone, but with hope in his heart. Once again he joined himself to the company of the apostles that he might find out the truth for himself.

There in the cenacle, amidst the brethren, he received the revelation which turned his melancholy sorrow into joy. He could not be persuaded but he could be convinced. His very doubt was the measure of his love and his faith.

Though, when he had been prepared to die with Jesus he had been taken to the grave of Lazarus and there had witnessed the raising-to-life of the man who had been dead three days, this experience did not help him in the trial of Good Friday, yet the intensity of his adoring cry. *MY LORD AND MY GOD,* when he beheld the risen Saviour, reveals the measure of his suffering and suspense.

So we thank God for the honesty of purpose which is exhibited in the character of Saint Thomas. It was this trait which made the Lord choose him to be the apostle of India.

When he came to this land, he found it peopled by men and women who followed age-old religious systems. These remain even to this day, and the Syrian Christian community is still but a small enclave amidst the Hindus and Muslims by whom it is surrounded.

It would seem that when the apostle proclaimed his message, he was able to influence many among the people of the land to embrace Christianity. Surely this was because of his honesty and fixity of purpose: qualities, alas, which are not always maintained by those who to-day are numbered among the followers of the Nazarene, who is the Way, the Truth and the Life.

If we read the ancient history of the Church, we shall find that her faith ran like a flame from one end of the country to the other. Before this lambent radiance, the old religions bowed their heads. Christianity was professed by people in Tibet, where even to-day there are traces of ancient Christian rites and ceremonies. Even in China and Japan, Christian communities were organized with a duly appointed apostolic ministry, and there are traditions that Saint Thomas planted the faith in these regions. And even in our time, there are still existing among Chinese non Christians, signs and symbols which prove that the faith of our Redeemer was practised by the people of that region in days long since past.

To read of the glory of the old church is a thrilling experience. Nothing could stand in the face of the devotion of those who had found salvation in Jesus Christ. Thousands followed in the footsteps of the first Christian envoys and many died as martyrs as did Saint Thomas, for love of the Saviour. People suffered imprisonment, pain, laceration and manifold tortures with magnificent fortitude. Instead of cursing their tormentors, they prayed for them, and died with a heavenly light upon their countenance, calling upon the Redeemer. The places of martyrdom are still remembered, for they bear names recalling the multifarious slaughter which everywhere took place.

Instead of the Church being exterminated, she flourished, proving the truth of the adage; *The blood of the martyrs is the seed of the church.* Oftentimes the very executioners themselves were converted by beholding the bravery

of their victims and joined the noble army of witnesses.

However in time the persecutions died down as kings themselves embraced the Christian faith, and there was peace. Unfortunately paganism which had not been killed, but merely laid low, had now time to consolidate itself. Also, alas, many people adhered to Christianity for the sake of policy, and they constituted a source of weakness. Thus when paganism reared up its head once more, these time-servers went over to the enemy. As a result many of the old Christians were slain, and churches and monasteries were razed to the ground.

I cannot give all the details now: I can only state here that when the rest of India was overrun by hostile forces, and many Christians were put to the sword, the victorious onslaught was arrested, and the Church in the south was preserved from extinction.

History will tell of how this Christian remnant became regarded as a caste, and of the bestowal of privilege and honour upon its people which had the effect of making them exclusive. Thus while the faith was kept alive, little interest was shewn in their neighbours. The Christian community was content to remain as a caste among other castes of Malabar. Gradually, therefore, the fire of religion died down, and the spirit which should have expressed itself in missionary activity found outlet in quarrels and squabbling among one another, as also in the maintenance of prerogative and position.

It needed the coming of western missionaries to awaken the old church to fresh activity and a new realisation of the Lord's evangelistic command. It is a matter of great thankfulness that there are bishops and other clergy as well as laity, whose vision has become widened because of their contacts with missionary spirits of other communions.

It is sad that the impact of the west has resulted in divisions in the ancient church, but is this not because she has been too conservative, too proud, to let in once more the pure light of the Gospel? Thank God, she has moved, but the movement has been too late to prevent the schism. And at whose door can be laid the latest division in the church which has made of our Orthodox Church a remnant of a remnant?

The Church has many enemies in this land, but her chief enemies are those of her own household. These can be classed with the lukewarm adherents of whom our Saviour warns us in the Book of Revelation. The Master speaks to them today and says: '*I would that ye were hot or cold.*' An enemy can be dealt with, because his position is known, but if people do not care, it is impossible to deal with them. Our Lord uses a terrible expression when speaking of such. Pray that we may not be in the category of the indifferent, lest he utterly spurn us.

Saint Thomas lived and died because he wanted others to know the Christ as Lord and God, and his voice speaks to us down the vista of the years. We, who are his children and his heirs, have entered into his labours, and it is our duty and privilege to proclaim to others the truth he has handed down to us. Through us our non-Christian neighbours must perceive the Lord and God whom we worship and adore. At the moment we are called to live for Christ, but we should be prepared to die for him whensoever and howsoever the call may come.

Long before Saint Thomas lived a Hebrew prophet lifted up his voice and spake of the time *when the earth would be filled with the glory of God as the waters cover the sea.* To some extent this has been fulfilled, for in almost every part of the world there is some Christian witness. Even so our faith is still that of the minority, and in India itself the Christian population is but a mere percentage of the whole populace.

Even as regards Christianity in India itself, what part has the Syrian Church played in these latter years in spreading abroad the universal Gospel of peace? Do you not think that if her members had been the witnesses that Christ intended them to be, that India would be more truly Christian than she is today? What do the non-Christians think of our dissentions and our domestic quarrels? Some have said that it would be better for us to put our own household in order before asking others to share our life.

We acknowledge this with shame, for as the psalmist saith: "*our sins are ever before us.*" Still God hath not extinguished our lamp, and we have the prayers of Saint Thomas to aid us, and he is our strong advocate before the Throne of Grace. He, our patron, calls us to follow his example, and prostrate ourselves at the feet of the Lord Jesus where he himself worshipped and adored. When we give ourselves into the keeping of our Lord as he did, then we shall accept his directive and be prepared to follow him, our Master, to the ends of the world. We have his promise of companionship: it was given by the Lord when Thomas came alone to India: and we know that he will never fail us. If we have real faith like unto that of our apostle, strength and fortitude will be ours, and God will give us virtue to endure hardship and trial and the gates of hell shall not prevail against us.

Collect for frequent use

Almighty God, who hast revealed in Christ thy glory unto all nations: Grant that as in this land of India we venerate the memory of thine apostle Saint

ബംഗാൾ ഗവർണരുമായി സന്ദർശനം

കൽക്കട്ടാ സുറിയാനിപ്പള്ളിക്കു സ്ഥലസഹായം

(ബിഷപ്പ് മാർ പത്രോസ് ഒസ്താത്തിയോസ്)

കൽക്കട്ട, 26—6—53—ഇവിടെ ഹൌറാ റിഹാബിലിറ്റേഷനിൽ ഞങ്ങൾ എത്തിയപ്പോൾ വികാരി ഫാദർ ജോൺ, സെക്രട്ടറി അയിരൂർ തോമസ് തൃപ്പൂണിത്തുറ എം. എം. മത്തായി, കോട്ടയം കുഴിവിള മുതലായവർ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ച് മാലയണിച്ചു. നല്ല പ്രസംഗകനായ ഫാദർ ജോൺ ചെറുപ്പത്തിൽ പത്തനാപുരം പുത്തുക്രിസ്ത്യൻ സംഘത്തിന്റെ സഹകരണ മെമ്പർ ആയിരുന്നു. ഇന്നലെ ഞങ്ങൾ മനോഹരമായ അർമ്മീനിയൻ പള്ളിയിൽ ലുത്തിനിയാകഴിച്ച് ചുററിനടന്നുകണ്ടു. കൊച്ചിയിലെ യഹൂദപ്പള്ളി പോലെ പണം വാരിച്ചൊരിഞ്ഞു പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ദേവാലയം. നമ്മുടെ പള്ളിയിലെപ്പോലെ തിരശ്ശീലയും മററുമുണ്ടു. 1707ൽ പണിത ഈ പള്ളി കൽക്കട്ടായിലെ ഏററവും പുരാതനമായ ക്രിസ്തീയ ദേവാലയമാണ്. നമ്മുടെ കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഈ പള്ളിയിൽ കർബാന ചൊല്ലിയശേഷമാണ് ചിലർക്കു ശെമ്മാശ്ശുപട്ടം കൊടുത്തതു്. ഇവിടത്തെ പട്ടക്കാരൻ ഫാദർ മിഴ്സിയാനു ബാവായെപ്പററി മധുരമായ സ്മരണയും ഭക്തിയുമാണുള്ളതു. ബാവായ്ക്കു ഇവരോടു പ്രത്യേകം താല്പര്യമുള്ളതു ഇവർ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസികൾ ആകകൊണ്ടാണ്. നമ്മെപ്പോലെ ഇവർ പുതിയ പഞ്ചാംഗം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ക്രിസ്തുമസ് പഴയരീതിയിൽതന്നെയാണ് ആഘോഷിക്കുന്നതു്. അർമ്മീനിയൻ, സുറിയാനി, ആഫ്രിക്കായിലെ ഈഗുപ്തായ, എത്തിയോപ്യൻ എന്നീസഭകൾ അന്യോന്യം സംബന്ധമുള്ളവരാണ്. "റോമാ, പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു എന്നീ സഭകളോടു നമുക്കു ബന്ധമില്ല. നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കുംകൂടി റോമായിലോളം പോയി പാപ്പായെ സ്തുതി ചൊല്ലാക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിലേക്കു മനസ്സുതിരിച്ചെങ്കിലോ" എന്നു ഫാദർ മിഴ്സിയൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു് ചിരിയ്ക്കുയുണ്ടായി. ക്രിസ്തുമതത്തിനുവേണ്ടി അർമ്മീനിയരെപ്പോലെ പീഡസഹിച്ച വേറൊരുസഭയില്ല. യുദ്ധകാലത്തു മഹമ്മദീയർ ഇളകി ഒരു കോടി അർമ്മീനിയരെ കൊല്ലുകയുണ്ടായി. അനേകർ സിറിയ, ലബാനൻ, പാലസ്റ്റീൻ മുതലായ ദിക്കുകളിലേക്കു ഓടിപ്പോയി. ധനികരായ മികച്ച കച്ചവടക്കാരാണല്ലൊ അർമ്മീനിയർ. ഇവിടെ ആയിരത്തോളം വീട്ടുകാരുണ്ടു്. ഡാക്കാ, മദ്രാസ്, ബോമ്പെ, ചിൻസുറ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലും അർമ്മീനിയൻ പള്ളികളുണ്ടു്. ഉവിടെ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ അർമ്മീനിയൻ സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായ കാതോലിക്കോസിനു സമ്മാനിപ്പാൻ തയാറാക്കുന്ന എണ്ണായിരം രൂപയുടെ ഒരു ശീല മുടിയും പത്രാസീനും മററും ഞങ്ങളെ കാണിച്ചു. കാതോലിക്കോസിന്റെ കീഴിൽ പാത്രിയർക്കീസന്മാരുണ്ടു്. ഇവർക്കു ഭരണത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ അലക്സന്ത്രിയായിലെ ഈഗുപ്തായ പാത്രിയർക്കീസ് എത്തിയോപ്യൻ സഭയ്ക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം മൂന്നു കൊല്ലംമുമ്പു അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലങ്കര സഭയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യംകൊടുക്കുന്നതു തന്റെ അധികാരത്തിനു കുറവുവരുത്തുകയാണെന്നു ഹോംസിലെ സുറിയാനി പാത്രിയർക്കീസ് വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അവർ വിചാരിക്കുന്നില്ല. പാത്രിയർക്കീസന്മാർക്കു ദീർഘ ദൃഷ്ടിയും ക്രിസ്തീയ മനസ്ഥിതിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ സഭകളിലെ അസംതൃപ്തിയും വ്യവഹാരവും കുഴപ്പവും പണച്ചെലവും കൂടാതെ കഴിയും. സഭകൾക്കു പുരോഗമനവും വർദ്ധിക്കും. സുറിയാനിസഭയിലെ ഭിന്നത സന്മനസ്സോടെ രണ്ടു കക്ഷികളും ആലോചന നടത്തിയാൽ ഒരു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു തീരുവാനേയുള്ളു എന്നു വൈസ്രോയി ഇർവിൻപ്രഭു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നാം ഓർക്കണം. അർമ്മീനിയൻ കോളജിൽ നൂറു അർമ്മീനിയൻ ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും പഠിക്കുന്നു. വേറെ ആരേയും അവിടെ ചേർക്കുകയില്ല. പ്രിൻസിപ്പൽ വാഹൻ പൊളേഡിയൻ എം. ഏ. എന്ന യുവാവു സിറിയായിൽ കുടിപാർത്ത ഒരു അർമ്മീനിയനാണ്. അദ്ദേഹം ലബാനോനിലെ ബെയ്റൂട്ട് അമേരിക്കൻ കോളജിലാണ് പഠിച്ചതു്. ജ്യേഷ്ഠൻ ലബാനോനിലെ അർമ്മീനിയൻ ബിഷപ്പാണ്. അദ്ദേഹം റോമൻ രീതിയിൽ ചേർന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഒരു റോമൻ കാർഡിനൽ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ താൻ സത്യവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കയില്ലെന്നു മറുപടികൊടുക്കുകയും ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിന്റെ മേന്മയെപ്പററി ഒരു ചെറു പുസ്തകം എഴുതുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയുടെ പ്രതികൾ എനിക്കു അയച്ചുതരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. ലബാനോനിൽവച്ചു ഫാദർ കെ. പീലിപ്പോസിനെ പ്രിൻസിപ്പൽ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു കാലത്തു അർമ്മിയൻ കോളജിൽ ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ ആദ്യം എല്ലാവരും കുരിശുവരിച്ച് കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഇമ്പമേറിയ ഒരു ഗാനമായി പാടി. അർമ്മീനിയായിൽ പന്തിരുവരിൽ ഒരാളായ ബർതൽമായി സുവിശേഷം അറിയിച്ചതുപോലെ ഇന്ത്യയിൽ മാർത്തോമ്മാ സുവിശേഷം അറിയിച്ചെന്നും, ഗോണ്ടഫോറസ് രാജാവിനു കൊട്ടാരം പണിയുവാനാണ് ഇന്ത്യയിലേക്കു ശ്ലീഹാവന്നതെന്നും, സുറിയാനിസഭയോടൊന്നിച്ച് അർമ്മീനിയൻ സഭയും ഇന്ത്യയിൽ വിളക്കുപോലെ ശോഭിക്കേണ്ടതാണെന്നും, നല്ല സ്വഭാവമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നും, നന്നായി പഠിക്കണമെന്നും, പിൻകാലങ്ങളിൽ ദൈവസേവനത്തിനും മനുഷ്യസേവനത്തിനുമായി ഒരുങ്ങണമെന്നും മററും ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിച്ചപ്പോൾ യൂറോപ്യന്മാരെപ്പോലെ വെളുത്ത ആ ഓർത്തഡോക്സ് കൊച്ചനുജന്മാർ വളരെ താല്പര്യത്തോടെ അനങ്ങാതിരുന്നു പ്രസംഗംകേട്ടു. കുഞ്ഞു കുട്ടികൾക്കുള്ള കിൻറർ ഗാർട്ടൻ ക്ലാസുകളും കണ്ടു്, ചായകുടിച്ച് ഞങ്ങൾ മടങ്ങി. സന്ധ്യക്കു ഞങ്ങൾ കാതോലിക്കേററ് ഹോസ്റ്റലിൽ നമസ്കരിച്ച് കെട്ടിടം കൂദാശ ചെയ്തു. അടുത്ത തിങ്കളാഴ്ച ബങ്കാൾ ഗവർണരെ രാജഭവനത്തിൽ വച്ച് കൂടിക്കാണാമെന്നു സന്ദേശം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കൽക്കട്ട, 2—7—53

കഴിഞ്ഞ ശനിയാഴ്ച കാതോലിക്കേററ് ഹോസ്റ്റലിൽ വച്ചു ബിഷപ്പ്സ് കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ റെ. പീറർ ഡി മേയുടെ അദ്ധ്യ

Thomas, so we mao have grace to bring its many peoples to acknowledge the Incarnate Son to be the way, the truth and the life; that coming to thee by him they may belive and have life in his Name, and the truth may make them free: through the same thy Son Jesus Christ our Lord. Amen.

ക്ഷതയിൽ ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു സ്വീകരണം നടന്നു. മെത്രാൻസ്ഥാനമേററ മിഷ്യനറി ബിഷപ്പായി ആദ്യമായി കൽക്കട്ടാസന്ദർശിക്കുന്ന എനിക്കു കൽക്കട്ടാ ഓർത്തഡോക്സ് സിറിയൻ ഇടവകവകയായി ഒരു മംഗളപത്രം പനയ്ക്കാമററം വറുഗീസ് വായിച്ചു സമർപ്പിച്ചു. ഓക്സ്ഫോർഡ് മിഷ്യൻ സുപ്പീരിയറും 'എപ്പിഫനി' പത്രത്തിൻെറ അധിപരുമായ ഫാദർ മാക്ബത്തു്, അർമ്മീനിയൻ ഇടവക വികാരി ഫാദർ മെഴ്സിയാൻ, വൈ.എം.സി.എ. സെക്രട്ടറി സന്ത്വാൻ, യോശുവാ ശെമ്മാശൻ എന്നിവർ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. സുറിയാനി സഭ ഇന്ത്യൻ മിഷ്യനറി പ്രവർത്തനത്തിൽ പല നൂററാണ്ടുകൾക്കുശേഷം ഉണർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൻെറ ലക്ഷ്യമായി ഈ സ്ലീബാദാസൻെറ സ്ഥാനാഭിഷേകം കരുതാമെന്നാണു ഫാദർ മാക്ബത്ത് പറഞ്ഞതു്. ഞായറാഴ്ചത്തെ കുർബാന അർമ്മീനിയൻ പള്ളിയിലായിരുന്നു. സ്റ്റേറ്റ്സ്മാൻ ദിനപത്രത്തിൽ കുർബാനയെപ്പററി നേരത്തെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു പാത്രിയർക്കീസു കക്ഷിയെന്നോ, കാതോലിക്കാ കക്ഷിയെന്നോ ഉള്ള വേർതിരിവു കൂടാതെ ജനങ്ങൾ കൂടിയിരുന്നു.

തിങ്കളാഴ്ച സന്ധ്യയ്ക്കു രാജഭവനത്തിൽ ചെന്നു 74 വയസ്സായ ഗവർണ്ണർ എച്ച്. സി. മുക്കർജിയെ കണ്ടു. കഴ്സൻ പ്രഭു മുതലായ വൈസ്രോയിമാരുടെ ഗംഭീരസൗധത്തിനാണു് ഇപ്പോൾ രാജഭവനം എന്ന പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. കുറേ കൊല്ലം മുമ്പ് ഈ ക്രിസ്ത്യൻ ഗവർണ്ണർ നാഷനൽ മിഷ്യനറി കൌൺസിലിൻെറ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന കാലത്തു സ്ലീബാദാസന്മാർക്കു് അയച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സന്ദേശം ഞങ്ങളുടെ ഒരു പഴയ വാർഷികറിപ്പോർട്ടിൽ കാണാം. പുരാതന സുറിയാനിസഭ ഇന്ത്യയിലെങ്ങും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നും, ആ അവസരം അമാന്തം നിമിത്തം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും, വരുംകാലങ്ങളിൽ നല്ല മിഷ്യനറിപ്രവർത്തനം നടത്തുമെന്നു താൻ ആശിക്കുന്നു എന്നും ഡോക്ടർ മുക്കർജി എഴുതിയിരുന്നു. എന്നെ കണ്ടയുടനെ രണ്ടു കൊല്ലം മുമ്പു ന്യൂഡൽഹിയിൽ വച്ചു തമ്മിൽ കണ്ടല്ലോ എന്നു ഗവർണ്ണർ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ—അന്നു നിങ്ങൾ കോൺസാംബ്ലി വൈസ്പ്രസിഡണ്ടു്, ഞാൻ റമ്പാൻ, ഇന്നു നിങ്ങൾ ബങ്കാൾഗവർണ്ണർ, ഞാൻ മെത്രാൻ.

ഗവ...അപ്പോൾ രണ്ടുപേർക്കും പ്രമോഷനായി.

ഞാൻ—ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഒരു പള്ളി പണിയുവാൻ ശ്രമിക്കയാണു്. എഴായിരം രൂപ പിരിഞ്ഞു. കോർപ്പറേഷൻ ബോംബെയിൽ ചെയ്തതുപോലെ ഒരുസ്ഥലം ആദായമായി തരണം.

ഗവ: ഞാൻ വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്യാം. നിങ്ങളുടെ സഭാസന്ധികാര്യം എന്തായി? തമ്മിൽ ഒത്തുതീർപ്പിനു മനസ്സില്ലാതെ പുറജാതി ജഡ്ജിമാരുടെ മുമ്പാകെ വ്യവഹരിക്കുന്നതു ക്രിസ്ത്യൻസഭയ്ക്കു എത്രയോ ലജ്ജാവഹമാണു്!

ഞാൻ: ഈ സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമായി പുരോഗമിക്കുന്നതിനു കാതോലിക്കാസ്ഥാപനം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടു്. അതു അംഗീകരിച്ചാൽ തൻെറ അധികാരത്തിനു കുറവു വരുമെന്നു ശങ്കിച്ച് പാത്രിയർക്കീസ് സമാധാനത്തിനു വിലങ്ങുതടിയായി നിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ താങ്ങുവാൻ കുറേപ്പേരുണ്ടു്. മിനിസ്റ്റർ കഡ്ജുവിൻെറ പ്രസ്താവന പല സ്ഥലങ്ങളിലും വിഷമം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ഗവ: വിഷമിക്കേണ്ട. വിദേശ മിഷ്യനറിമാർമൂലം ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുണ്ടായ അസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം അവരെ സംബന്ധിച്ചാണു കഡ്ജു പറഞ്ഞതു്. ഇന്ത്യയുടെ മക്കളായ നമുക്കു സുവിശേഷ പ്രചാരം വേണ്ടുവോളം ചെയ്യാം. യാതൊരു തടസ്സവുമില്ല.

ഗവർണറും ഞങ്ങളും നിന്നു് ഒരു ഫോട്ടൊ എടുത്തശേഷം ഞങ്ങൾ യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. സെൻറു തോമസ് ഹൈസ്കൂളിലെ അറുനൂറു വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാർത്ഥിനികളും ഞങ്ങളെ എതിരേല്ക്കയും അവിടെ ഞാൻ പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്തു. കൽക്കട്ട മേയറേയും കമ്മീഷണരേയും ഞങ്ങൾ സന്ദർശിക്കയുണ്ടായി. ചൊവ്വാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്കു ഞങ്ങൾ ലൈററ്ഹൌസിൽ പോയി ഇംഗ്ലണ്ടു് മഹാരാജ്ഞിയുടെ കിരീടധാരണ മഹോത്സവം സിനിമായിൽ കാണുകയുണ്ടായി. പല കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു മിശിഹാചരിത്രം ഞാൻ സിനിമായിൽ കണ്ടതിനുശേഷം ഇപ്പോഴാണു സിനിമാ കാണുന്നതു്. മഹോത്സവത്തിൻെറ മഹിമ എന്തു പറയാം. രാജ്ഞി വേദപുസ്തകം മുത്തുന്നതും വിശുദ്ധ കുർബാന അനുഭവിക്കുന്നതും യേശുമശിഹായുടെ കരതലത്തിൻ കീഴ് തൻെറ സാമ്രാജ്യത്തെ സമർപ്പിക്കുന്നതുമെല്ലാം കാണാം. ദൈവാശ്രയത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന ഒരു സാമ്രാജ്യം വിജയിക്കാതെ കഴികയില്ല. സൂര്യൻെറ കീഴുള്ള സർവ്വജാതികളിലും ഭാഷകളിലും ഗോത്രങ്ങളിലും വംശങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ട കരസൈന്യം, കടൽ സൈന്യം, ആകാശ സൈന്യം എന്നിവയുടെ ഘോഷയാത്രയും പ്രകടനങ്ങളുമെല്ലാം ലണ്ടനിൽ നടന്നതുപോലെ കണ്ടു. പാർക്കു സർക്കസ്സിലും ഡംഡമ്മിലും ബാറക്പൂരിലും ഓരോ കുടുംബയോഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. 35 വർഷം മുമ്പു ഞാൻ വേദശാസ്ത്രം പഠിച്ച സെറാമ്പൂരുകോളജിലേയും ബിഷപ്സ് കോളജിലേയും വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളോടും പ്രസംഗിച്ചു.

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വിദ്യാർത്ഥിസംഘം

[മി. കെ. വി. ചാണ്ടി Bsc.]

ഗ്രീഗോറിയോസ് വിദ്യാർത്ഥിസംഘം 1932—ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അനേകകാലം യാക്കോബായസഭയിൽ സുശക്തമായ സേവനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സംഘടനയാണിതു്. പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം മൂലം 1940 മുതൽ ആറു കൊല്ലങ്ങൾ സംഘംപ്രവർത്തനരഹിതമായി ഇരിക്കേണ്ടിവന്നു, എങ്കിലും ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനി പട്ടമേററു് തിരിച്ചുവന്നതോടുകൂടി സംഘത്തെ പുനരുദ്ധരിക്കുകയും ഒരു നവജീവൻകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. യാക്കോബായ സുറിയാനിസഭയിലെ ഏക യുവജന സംഘടനയായ ഗ്രീഗോറിയോസ് വിദ്യാർത്ഥി സംഘം ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ ഇപ്പോൾ ശക്തി പ്രാപിച്ചു് അനുദിനം വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഉദ്ദേശം വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നുചേർന്നു് യേശുക്രിസ്തുവിൽ വെളിപ്പെട്ട ദൈവരാജ്യം ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും സഭയിൽകൂടെ മനുഷ്യസമുദായത്തെ സേവിച്ചു് ദൈവരാജ്യത്തിൻെറ അനുഭവത്തെ ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുന്നതിനും വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുക.

ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനായുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ

(1) വിശുദ്ധ സഭയുടെ അംഗത്വം. ദൈവരാജ്യം ഈ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെ ഏർപ്പെടുത്തിയ നിത്യസ്ഥാപനമാണ് സഭ. അതുകൊണ്ടു് യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ സഭയുടെ അംഗങ്ങളായിരിക്കുക അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സംഘത്തിൻെറ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു് വിശുദ്ധസഭയുടെ അംഗത്വവും സഭാനിർദ്ദിഷ്ടമായ എല്ലാകല്പനകളുടെ അനുസരണവും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യമാകുന്നു.

(2) പ്രാർത്ഥന ഗ്രൂപ്പുകൾ. പ്രാർത്ഥനയാണ് മനുഷ്യനെ ദൈവത്തോടും മനുഷ്യനോടും സ്നേഹത്തിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതു്. ഒന്നിലധികം അംഗങ്ങൾ ഉള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അവർ കർത്താവിൻെറ ആത്മാവിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ദൈവരാജ്യ പ്രവർത്തനത്തെ ബലപ്പെടുത്തും.

(3) രഹസ്യ പ്രാർത്ഥന നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൻെറ എല്ലാവശങ്ങളിലും ദൈവത്തിലുള്ള ആശ്രയം വളരുന്നതിനും പ്രതിദിനജീവിതത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവുമായുള്ള ബന്ധം അനുഭവിക്കുന്നതിനും പ്രഭാതത്തിലെ കാത്തിരിപ്പും പ്രദോഷത്തിലെ പുനഃപരിശോധനയും വളരെ പ്രയോഗപ്രദമാണ്.

4. സാമൂഹ്യസേവനം

കഷ്ടപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ സഹോദരൻെറ നിലയിലേക്കു ഇറങ്ങിച്ചെന്നു് അവൻെറ പ്രയാസങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയും മനഃപൂർവ്വമായ സ്വാർത്ഥത്യാഗത്താൽ സമയവും പണവും മിച്ചപ്പെടുത്തി അങ്ങനെയുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയും ദൈവത്തിൻെറ പ്രമാണങ്ങളോടു യോജിക്കുന്ന പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്ക.

5. സുവിശേഷവേല

a) നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും വാക്കിലും കൂടെക്കൂടെ മററുള്ളവർക്കു ക്രിസ്തുവിനെപ്പററി ഒരു ദർശനം തോന്നത്തക്കവണ്ണം മാതൃകായോഗ്യമായ ഒരു ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുക.

b] കർത്താവിൻെറ സുവിശേഷകരായി പോകുന്നതു ഒരു പദവിയാണെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം മനസ്സിനെ പരിശീലിപ്പിക്കുക.

c) ഇടവകകളിലും സമുദായത്തിലാകെക്കൂടെയും ഒരു ഉണർവ്വു ഉണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും ക്രിസ്തുവിൻെറ ആത്മാവിൽ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്ക. ഗ്രൂപ്പുകളായി ഇടവകസന്ദർശനം, ഭവനസന്ദർശനം ആദിയായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടെ ഇതു ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

അംഗങ്ങളാകാനുള്ള യോഗ്യത.

മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആദർശങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നതിനും അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനെ സംഘത്തിൻെറ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായി അംഗീകരിക്കുന്നതിനും ഇഷ്ടമുള്ളവരായ എല്ലാ ക്രിസ്തീയവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഇതിൻെറ അംഗങ്ങൾ ആയിരിക്കാവുന്നതാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും താല്പര്യമുള്ള സഭയുടെ ഇതരഅംഗങ്ങൾക്കും ഇതിൻെറ സഹകാരികളായിചേരാം.

ഈ സംഘത്തിൻെറ അംഗങ്ങളോ സഹകാരികളോ ആകണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ കെ. വി. ചാണ്ടി ബി. എസ് സി., സി. എം. എസ്. കോളേജ്, കോട്ടയം എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ എഴുതിയാൽ അംഗത്വഫാറവും മററും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ് എല്ലാ സഭാസ്നേഹികളുടെയും പ്രത്യേകിച്ചു് ഹൈസ്കൂളുകളിലേയും കോളേജുകളിലേയും വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും ആകമഴിഞ്ഞ സഹകരണവും പ്രാർത്ഥനയും സാദരം അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സംഘപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പററി സൃഷ്ടിപരമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു.

ഈ ആഴ്ചയിലെ വിശേഷദിവസങ്ങൾ.

ജൂലൈ 12. യൌസേഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഓർമ്മ (സിറിയൻ സ്സിമ്മനാരി. കോട്ടയം.) 15. മാർ. കുറിയാക്കോസ് സഹദായുടെയും മാതാവായ ശ്ലൂലിത്തിയുടെയും നിഖ്യായിലെ മാർ. അബ്രഹായിടെയും ഓർമ്മ.

വാരപഞ്ചാംഗം

ജൂലായ് മിഥുനം

ഞായർ	12	28
തിങ്കൾ	13	29
ചൊവ്വാ	14	30
ബുധൻ	15	31
വ്യാഴം	16	1
വെള്ളി	17	2
ശനി	18	3

Thought for the Week

The Lord's words made clear beyond doubt that "the blessing of power is the blessing of great cares' that the sign of authority is the readiness to serve'

Bishop Westcott.

THE CHURCH WEEKLY

ഒത്തുതീർപ്പില്ലാത്ത കക്ഷിമത്സരം

നി. വ. ദി. ശ്രീ. മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനി കൽക്കട്ടാ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ബംഗാൾഗവർണറായ ഡോക്ടർ മുക്കർജിയുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തുകയുണ്ടായി. സന്ദർശനവിവരം ഞങ്ങൾക്ക് അഭിവന്ദ്യതിരുമേനി തന്നെ എഴുതി അയച്ചതു് അന്യത്ര പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഡോക്ടർ മുക്കർജി മലങ്കര സുറിയാനിസഭയിൽ ഒത്തുതീർപ്പില്ലാതെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന സമുദായക്കേസിനെപ്പറ്റിയും, അക്രൈസ്തവന്യായാധിപന്മാരുടെ മുമ്പിൽ ക്രൂദാശയും, പട്ടത്വവും കാനോനും സംബന്ധിച്ച തർക്കങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിനു് വൈമനസ്യം തോന്നാത്ത പരിതസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും പരിതപിച്ച് സംസാരിക്കയുണ്ടായി. ഡോക്ടർ മുക്കർജിയും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായതുകൊണ്ട് ഇൻഡ്യയിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെസംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രത്യേകതാല്പര്യത്തിനവകാശമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ പലരും മലങ്കര സുറിയാനിസമുദായക്കേസിനു് ഒരു പരിഹാരമില്ലേയെന്നു് സങ്കടപൂർവം ചോദിക്കാറുണ്ട്. സഭയ്ക്കകത്തും പുറത്തും അനേകം ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ നിലയെപ്പറ്റി നെടുവീർപ്പിടാറുണ്ട്. പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ട്. ഒത്തുതീർപ്പില്ലാത്ത ഒരു തീരാവഴക്കായി അതു പരിണമിച്ചിരിക്കയാണ്. ബ. നെടുന്തള്ളിൽ സ്കറിയാ കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനവും ഞങ്ങൾ ഈ ലക്കത്തിൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിലേക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധപതിയുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു. സന്ധികാര്യം ചിന്തിക്കുകയോ ആശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർ ഒരുതരം മിനക്കേട്ടുകാരായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയിലേക്കു സമുദായം അധഃപ്പതിക്കുകയാണ്. പ്രത്യാശാരഹിതമായ ഒരു പരിതസ്ഥിതിയുടെ പശ്ചാത്തലം ബ. അച്ചൻ വിവരിക്കുന്നു. എന്താണീത്തീരാവഴക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നു് അദ്ദേഹം ഗവേഷണം നടത്തുന്നു. ഇപ്പോൾ രണ്ടു് വിഭിന്നആദർശങ്ങളുടെ സംഘട്ടനമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു മത്സരത്തിന്റെ പിന്നിൽ അസൂയ, ശത്രുത, ധനമോഹം, അധികാരഭ്രമം, സ്വാർത്ഥതല്പരത ആദിയായ ലൗകികവികാരങ്ങളുടെ വടംവലിയാണ് ബ. അച്ചൻ അനുഭവികമായി കാണുന്നതു്. മറ്റുള്ളവരുടെ കണ്ണുകളിൽക്കൂടെ നമ്മെ കാണുവാനുള്ള കഴിവു് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഡോക്ടർ മുക്കർജിയെപ്പോലെയുള്ള മഹാനുഭാവന്മാരുടെ വിമർശനം നാമും കണ്ടു് നമ്മുടെ തെറ്റുതിരുത്തുമായിരുന്നു. ബാർ എബ്രായ എന്ന സുറിയാനി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഒരു വാചകം ബ. നെടുന്തള്ളിലച്ചൻ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഈ പരമാർത്ഥം വിശദീകരിക്കുന്നു. നാം ഈ നിലയിൽ കേസുമത്സരം നടത്തുന്നതിൽ ചിലർ അഭിമാനിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതു് പരിതാപകരമായ ഒരു വസ്തുത വിളിച്ചുപറയുന്നു. മദ്യപന്റെ ലഹരിപോലെ കേസുലഹരി നമ്മെ ഉന്മാദത്തിൽ മുഴുക്കിയിരിക്കയാണ്. പ്രജ്ഞയില്ലാതെ മദ്യപൻ അതുമിതും കാണിക്കുന്നതുപോലെ കേസുലഹരി പിടിച്ചവർ തങ്ങൾക്കു് ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്ന ധനവിഭവങ്ങളെ ധൂർത്തടിക്കുന്നു. കൂടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹിതനു് ഒരുകപ്പ് ചായയോ, ഒരു സിഗററ്റോ നൽകുന്നതു് അത്യാവശ്യമല്ലെങ്കിൽ ഒഴിച്ചുവയ്ക്കാൻ പ്രാപ്തിയും നിയന്ത്രണവുമുള്ള ധനശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ പതിനായിരവും ഇരുപതിനായിരവും രൂപാ ഈ കേസുനടത്തിപ്പിനു് ഇറക്കുന്നതായി വർത്തമാനം കേൾക്കാറുണ്ട്. അതു് ശരിയാണെങ്കിൽ കേസ് ഒരുമാതിരി ലഹരിസാധനമാണെന്നും അതു് വർജ്ജിക്കുവാനുള്ള പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ അരശതാബ്ദകാലമായി നമുക്കു് ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നും നാം അറിയുന്നുണ്ടോ? മദ്യപാനമോ, മറ്റു അധർമ്മനടപടികളോ ഇല്ലാതെ തന്നെ ദുർവ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു കുടുംബസ്വത്തു് നശിപ്പിച്ച് ഋണബാദ്ധ്യതയിൽ അധഃപ്പതിച്ച എത്ര സുറിയാനികുടുംബങ്ങളുടെ കഥ എണ്ണിഎണ്ണിപ്പറയുവാൻ സാധിക്കും. കേവലം രണ്ടോ മൂന്നോ രൂപാ ഒരു സെന്റു് സ്ഥലത്തിനു് വിലയുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു് അഞ്ചുസെന്റു സ്ഥലം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ ഒരു വഴക്കിനെ തുടർന്നുണ്ടായ വ്യവഹാരത്തിൽ അയ്യായിരം രൂപയോളം ചെലവാക്കി കേസിൽ അവസാനം തോൽക്കുകയും തുടന്നു് അതേതരത്തിലുള്ള ഇതരവ്യവഹാരങ്ങളിൽ അകപ്പെടുകയും ഉന്നതമായ ധനസ്ഥിതിയിൽനിന്നു പല അംഗങ്ങളും നിർദ്ധനത്വത്തിലേക്കു അധഃപ്പതിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരുപ്രസിദ്ധസുറിയാനികുടുംബത്തിലെ അംഗം സുറിയാനിസമുദായക്കേസുനാടകത്തിൽ ഒരു പ്രധാനഭാഗം അഭിനയിച്ച വീരനേതാവായിരുന്നു. അങ്ങനെ കേസുലഹരിയിൽ അധഃപ്പതിച്ച കുടുംബങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമുദായവും അതേ ലഹരിയാൽ നിർദ്ധനത്വത്തിലേക്കും നിഷ്പ്രയോജനത്വത്തിലേക്കും താണുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഡോക്ടർ മുക്കർജി കാണുന്നതുപോലെ നാം കാണുകയില്ലായിരിക്കും. ഡംഭിനും അഹംഭാവത്തിനും, വാശിക്കും, പണം ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്നതു് മരണകരമായ പാപമായി ലിസ്റ്റിൽ കൊള്ളിച്ചു സമുദായാംഗങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ സഭ സന്നദ്ധമാകുമോ? അനുതപിച്ചു ഏറ്റുപറഞ്ഞു് രട്ടിലും വെണ്ണീറിലും ഇരുന്നു വിലപിക്കുവാൻ തയാറാകേണ്ട ഒരു മഹാപാപത്തിലാണു് നാം ആണ്ടുകിടക്കുന്നതെന്നു് നാം കാണുമോ? ദൈവമേ എന്താണിതിനു ഒരു പോംവഴി? കേസുകാര്യങ്ങൾക്കു മാത്രം പണമിറക്കാൻ തഴമ്പിച്ച ഒരു സമുദായം നല്ലകാര്യങ്ങൾക്കു് പണമില്ലാതെ തെണ്ടി പിരികൊള്ളുന്നതു് നാം കാണുന്നില്ലെ? ഉത്തമന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരെ പ്രത്യേകപരിശീലനം നൽകി സേവനരംഗത്തേക്കു അയയ്ക്കേണ്ട ഒരു സ്ഥാപനം പോലെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന

ഒരു ആവശ്യത്തിന്‌ പണമില്ലാതെ വിഷമിക്കുകയാണെന്നും, ഒരു പക്ഷേ; ഒരു തൽക്കാലവിരാമത്തിനു തന്നെ അതു വിധേയമായെങ്കിൽ അതിശയിപ്പാനില്ലെന്നും കേൾക്കുന്നതു് പരമാർത്ഥമല്ലാതായി തീരട്ടേയെന്ന് ആശംസിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നാശകരമായ പരിതസ്ഥിതിയെ പരിഗണിച്ചെങ്കിലും ഇരുകക്ഷികളും ഈ കേസുയുദ്ധത്തിനു് ഒരു തൽക്കാലസന്ധിക്ക് ഒപ്പുവയ്ക്കുമോ? പത്തുകൊല്ലക്കാലത്തേക്കു ആ സന്ധിയുടെ കാലയളവു് ആയിരിക്കട്ടെ. ഇരുകക്ഷികളും അവരവരുടെ സ്ഥാപനങ്ങളും പള്ളികളും നിർബാധമായി നടത്തട്ടെ. അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കക്ഷിമാറി ഓടിനടക്കുന്ന പട്ടക്കാരെയും അയ്മേനികളെയും നിലയ്ക്കുനിറുത്താനും, പരസ്പരം സ്വീകരിക്കാതിരിപ്പാനും, ശിക്ഷണം പ്രായോഗികമാക്കുവാനും ഒരു പദ്ധതി രൂപവൽക്കരിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായി വരികയില്ല. പൊതുസമുദായസ്വത്തുക്കൾ വിഭജിച്ചു ന്യായമായ ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിൽ എത്താൻ വളരെ പ്രയാസം വരാനിടയില്ലെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. അങ്ങനെ ഒരു വിഭജനതത്വത്തിനു് സമ്മതിച്ചാൽ അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ത്യാഗത്തിനു് ഇരുകക്ഷിയും തയ്യാറാകുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കാം. മുഴുവൻ പൊതുസ്വത്തുക്കളും യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെ വകയായി തലമുറകളായി നിലനിന്നുവരുന്നതാണു്. രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും അവയിലുള്ള അവകാശം ജന്മസിദ്ധമാണെന്നുള്ള ബോധത്തിലാണു് ഈ വഴക്കടിക്കുന്നതു്. അതു് പരസ്പരം സമ്മതിച്ചു് ഒരു തൽക്കാലസന്ധിക്ക് ഒരു ഒപ്പുവച്ചാൽ പത്തു വർഷംകൊണ്ടു് ഇരുകൂട്ടരും അവരവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു ശ്രമിക്കുന്നതും ഒരു സൗഹാർദ്ദമനോഭാവം വളർത്തുവാൻ ഇടവരുന്നതുമാണു്. അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ ഇന്നു ഇരുകക്ഷികളെയും അകററിനിറുത്തുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കാനും സമാധാനം കൈവരുത്തി യോജിക്കാനും കൂടുതൽ സാദ്ധ്യതയുണ്ടാകും. ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ശാശ്വതസന്ധിക്കു ഒപ്പുവയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പു തൽക്കാലസന്ധികൾ ഉണ്ടാക്കിയാണു് ശാശ്വതവ്യവസ്ഥകളെപ്പററി പര്യാലോചനകൾ നടത്തുന്നതു്. അങ്ങിനെ ഒരു തൽക്കാലസന്ധിക്കു എങ്കിലും സാധിക്കുന്നവിധത്തിൽ സമരത്തിൽ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നവർ സമുദായത്തിന്റെ നന്മയെ ലാക്കാക്കി ചിന്തിക്കുകയും പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്തു് അതു സഫലമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ആശിക്കുന്നു.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

സ്നേഹിതന്മാരുടെ സ്വാധീനശക്തി

(എം. ററി.)

“ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി കഴിക്കുന്ന സകല പ്രാർത്ഥനയിലും എപ്പോഴും സന്തോഷത്തോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചും നിങ്ങളിൽ നല്ല പ്രവൃത്തിയെ ആരംഭിച്ചവൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാളോളം അതിനെ തികക്കും എന്നു് ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചുമിരിക്കുന്നു. ഒന്നാംനാൾ മുതൽ ഇതുവരെയും സുവിശേഷഘോഷണത്തിൽ നിങ്ങൾക്കുള്ള കൂട്ടായ്മ നിമിത്തം ഞാൻ നിങ്ങളെ ഓർക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും എന്റെ ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു.

ഫിലിപ്പിയർ 1: 3-6

ഫിലിപ്പിയിലുള്ള തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലനു് എപ്പോഴും സന്തോഷാവഹവും ഉന്മേഷപ്രദവുമായിരുന്നു. തന്റെ ആത്മീയമക്കളായ അവരുടെ വിശ്വാസസ്ഥിരതയും സുവിശേഷഘോഷണത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മയും അപ്പോസ്തോലനു വളരെ പ്രോത്സാഹജനകമായിരുന്നു. സന്തോഷത്തോടും ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടും കൂടിയല്ലാതെ അവരെ സ്മരിക്കുക തനിക്കു സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. സ്നേഹിതന്മാരുടെ സ്വാധീനശക്തിയാണു നാമിവിടെ കാണുന്നതു്. നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണ പോലും നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതും നമ്മുടെ മനസ്സിനു സമാധാനവും സന്തോഷവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും ആയിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഇങ്ങനെയുള്ള സ്നേഹിതന്മാരുണ്ടായിരിക്കുക എന്നുള്ളതു് ജീവിതത്തിലെ വലിയ ഒരു നേട്ടമാണു്. നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാർ നമ്മേക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവർക്കുണ്ടാകാനിടയുള്ള അനുഭവം ഏതുവിധത്തിലുള്ളതാണെന്നു് നാം നമ്മോടു തന്നെ ചോദിക്കേണ്ടതാണു്. നമ്മേക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണ അവരിൽ സന്തോഷവും സമാധാനവും വിശ്വാസവർദ്ധനവും ഉളവാക്കുന്നുണ്ടോ? അവരുടെ ജീവിതത്തിനു സഹായകമായ പ്രചോദനങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ടോ? അതു് അവർക്കു ധൈര്യവും പ്രത്യാശയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? പരീക്ഷകളെ വിജയകരമായി അഭിമുഖീകരിക്കുവാനും വിഷമങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുവാനും അവരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ? ശരിയായ ക്രിസ്തീയമൈത്രീബന്ധം ഇങ്ങനെയുള്ള സംഭാവന നൽകുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടതാണു്.

പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലനു് തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ സംബന്ധിച്ച പ്രാർത്ഥനയിലും വേലയിലും രണ്ടു പ്രധാന ഉദ്ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു്, സുവിശേഷഘോഷണത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മയും മറെറാതു് അവരുടെ ആത്മീയവളർച്ചയിലുള്ള ആകാംക്ഷയുമായിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷത്തെ അഖിലലോകവ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു പൗലൂസിന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം. ആ ലക്ഷ്യത്തെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു താൻ എല്ലാകാര്യങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നതു്. തന്റെ മൈത്രീബന്ധങ്ങളുടെയെല്ലാം കേന്ദ്രവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഫിലിപ്പിയിലുള്ള സ്നേഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചു് ഓർത്തപ്പോഴെല്ലാം സുവിശേഷഘോഷണത്തിലുള്ള അവരുടെ കൂട്ടായ്മ തന്റെ സ്മരണയിൽ വന്നു. നമ്മുടെ സ്നേഹബന്ധങ്ങളെ നിലനിർത്തുന്ന പ്രധാന ഉദ്ദേശമെന്താണു്? സുവിശേഷഘോഷണത്തിനുള്ള മുഖാന്തിരങ്ങളായി നാം അവയെ കാണുന്നുണ്ടോ? “സുവിശേഷഘോഷണത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മ„യായി അവ നമുക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? മിഷ്യനറിമാരെയോ, പുരോഹിതന്മാരെയോ സുവിശേഷഘോഷണം ഒരു തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരെയോ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല ഇതു്. സ്ഥിതിവ്യത്യാസമെന്യേ എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മാർഗ്ഗദർശകമായ ഒരു കാര്യമാണു്. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സ്നേഹബന്ധങ്ങളും കൂട്ടായ്മകളും ക്രിസ്തുവിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കണം. മററുള്ളവർക്കു ക്രിസ്തുവിനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനും ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം വളർത്തുവാനും അവ സഹായകമായിരിക്കണം. ഓരോരുത്തരുടെയും ജീവിതത്തിലെ ഏററവും വലിയ യാഥാർത്ഥ്യം യേശുക്രിസ്തുവാണെങ്കിൽ സുവിശേഷഘോഷണം അവരുടെ സർവ്വപ്രധാനമായ ജീവിതലക്ഷ്യവുമായിരിക്കും. അപ്പോൾ സ്നേഹബന്ധം സുവിശേഷഘോഷണത്തി

വിശദീപം

കർമ്മകാണ്ഡം

(പുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻ)

അപരാധിനി

XVI

ഞെട്ടി വിറച്ചുപോയ് ദേവാലയത്തിന്റെ
കോട്ടയും ദുഷ്ടയഹൂദന്മാരും
വീണാനിനാദംപോലാ രംഗമൊക്കെയും
വീണ്ടു പരന്ന മഹേശവാണി
കാറിന്യം പൂണ്ട യഹൂദർക്കു മേഘസം—
ഘട്ടനമായ് അതാ തോന്നിപ്പോയി.
മാമരുഭൂപോലെ ശാന്തമായ് തദ്രംഗം
മാമരക്കാട്ടുകണക്കിരുണ്ടു
മാനസശോധന ചെയ്‌വാൻ തുടങ്ങിയാ
മാനവർ മാന്ത്രികശക്തിയാലേ
പാപമല്ലാതൊന്നുമുള്ളിൽക്കാണായ്കയാൽ
പാപപ്രളുക്കന്മാരമ്പരന്നു.
വേശ്യയെന്നുള്ള വിചാരമുപേക്ഷിച്ചു
വേശ്മത്തിലെത്തുവാൻ മാർഗ്ഗം തേടി.
നീരസദൃഷ്ടിവിക്ഷേപവുമുള്ളിലെ
വീഴ്ച്ചവും വമ്പും പറന്നുപോയി.
താന്താങ്ങൾ ചെയ്തുള്ള ദുഷ്ക്കർമ്മമോർത്തോർത്തു
സ്വാന്തം വ്രണപ്പെടാനാരംഭിച്ചു.
നീറുമുൾത്തണ്ടോടും താഴും ശിരസ്സോടും
പാരം ചുളുങ്ങുന്ന മേനിയോടും
വീഴ്ച്ചും പറഞ്ഞ യഹൂദരഖിലരും
സൂര്യോദയത്തിലുഡുക്കൾപോലെ
കാലടിപ്പാടുകൾപോലുമാപ്പാവന
പ്പുള്ളിമുററത്തു വരുത്തിടാതെ
പാത്തും പതുങ്ങിയും ശ്വാസം പിടിച്ചുമാ—
പാവനരംഗം വെടിഞ്ഞു മാഞ്ഞു

XVII

സങ്കോചമഞ്ഞനിറം വീണോരജ്ഞനം
വക്ത്രങ്ങൾ കാണുവാൻ ഭാവിക്കാതെ
മന്നിലന്നേരവും ലോകമഹാകാവ്യ-
ഖണ്ഡമെഴുതിനാൻ ക്രിസ്തുദേവൻ
ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന്റെ ഭാവം നിലയ്ക്കവേ
ശീതളവായു പരന്നീടവേ
പാദവിന്യാസജ നാദം നിലയ്ക്കവേ
പാരെങ്ങും ശാന്തമായ് തോന്നീടവേ
തന്മുഖം മെല്ലെയുയർത്തി നാനാരംഗം
നന്മരുഭൂമിയായ് ത്തൃക്കൺപാർത്തു.
മാമരുഭൂവിൻ നടുക്കൊരു വാടിയ
മഞ്ജുള മുന്തിരിവല്ലി പോലെ
മാനവവർജ്ജിതമായോരാ മുററത്താ
മാനിനിയേകയായ് നിന്നിരുന്നു.
ആരും തടഞ്ഞില്ലവളെയുമാ രംഗ—
മാരാൽവെടിഞ്ഞു മറഞ്ഞീടായ്‌വാൻ

നുള്ള മുഖാന്തിരങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകൊള്ളും. ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ അല്ലാതെ യാതൊന്നും അറിയാത്തവനേപ്പോലെ വിശുദ്ധ പൗലൂസ് തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടിടപെട്ടു. താൻ ശ്വസിച്ചിരുന്ന വായു സുവിശേഷഘോഷണമായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഭക്തന്മാർ ക്രിസ്തുസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പിന്നീടും പലർ എഴുന്നേററിട്ടുണ്ടു്. ലോകത്തിനു് അജ്ഞാതരായി അദൃശ്യസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു കടന്നുപോയിട്ടുള്ള പല മഹാന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കാതെ തങ്ങളുടെ ഒതുങ്ങിയ ജീവിതചക്രവാളത്തിനുള്ളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യപ്രകാശം വീശിക്കൊണ്ടു ജീവിതയാത്ര തുടരുന്ന ചില മഹാത്മാക്കളുണ്ടു്. പലരും പലവിധത്തിലാണു് സുവിശേഷഘോഷണം നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ കഴിവുകളുടെ വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു് നാം സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളും വിഭിന്നമായിരിക്കും. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ "പ്രസംഗിക്കു"വാനും സാക്ഷിക്കുവാനുമുള്ള ചുമതലയിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ട ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി പോലുമില്ല. പ്രസംഗിക്കുവാനുള്ള വിളിയോ വാസനയോ ഇല്ലാത്തവർക്കു് അവരുടെ ജീവിതം തന്നെ ഒരു പ്രസംഗമാകാം. ഈ വിധത്തിൽ ആലോചിച്ചാൽ നമ്മിൽ ആർക്കാണു് ക്രിസ്തുവിനെ പ്രസംഗിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതു്?

പൗലൂസ് അപ്പോസ്തലൻ തന്റെ മൈത്രീബന്ധങ്ങളിൽ മുൻനിർത്തിയിരുന്ന മറെറാരുദ്ദേശം അവരുടെ ആത്മീയ വളർച്ചയിലുള്ള ആകാംക്ഷയാണു്. ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗത്തിൽ കേവലം ശിശുക്കളായിരുന്ന അനേകരെ തന്റെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും താൻ പ്രായപൂർത്തിയിലെത്തിച്ചു. ക്രിസ്തു അവരിൽ ഓരോരുത്തരിലും ഉരുവാകണമെന്നും വളരണമെന്നും ഉള്ളതായിരുന്നു തന്റെ ആഗ്രഹം. ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിലും സ്നേഹത്തിലും അടിയുറച്ച വിശ്വാസത്തിലും അവർ പുരോഗമിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അവരെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ ഏക ആഗ്രഹവും നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയും. നമ്മുടെ സ്നേഹബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ പൗലൂസിനുണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള ആഗ്രഹം നമുക്കുണ്ടോ? നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ആത്മീയ വളർച്ചയിൽ നാം എത്രമാത്രം ഉത്സുകരാണു്? അതിനു സഹായകമായി നാം എന്തു ചെയ്യുന്നുണ്ടു്? നമ്മുടെ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനകളിൽ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി നാം മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടോ? അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ അറിയുവാൻ തക്കവണ്ണം നാം അവരുമായി സംസർഗ്ഗം പുലർത്തുന്നുണ്ടോ? നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാരോടുള്ള ക്രിസ്തീയ ഉത്തരവാദിത്വം നാം ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. അതു് നമ്മുടെ അനുദിനപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു നാം വിഷയമാക്കണം. അവർക്കുവേണ്ടി എന്താണു് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതെന്നും എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും അപ്പോൾ ദൈവം നമുക്കു കാണിച്ചുതരും. നമ്മുടെ മൈത്രീബന്ധങ്ങൾ പരസ്പരം സന്തോഷപ്രദവും നമ്മുടെ ആത്മീയ വളർച്ചയ്ക്കു സഹായകരവും സർവ്വോപരി ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷഘോഷണത്തിനു മുഖാന്തിരങ്ങളുമായി ഭവിക്കുവാൻ ദൈവം ഇടയാക്കട്ടെ.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. 2. രാജാ. 1. 5—18.

ഈസേബെലിന്റെ ശാസനയെ ഭയപ്പെട്ടിട്ട് പാലായനം ചെയ്ത ഏലിയാവിനുണ്ടായ വ്യതിയാനം കാണുക. പ്രവാചകന്റെ വാക്കുകളനുസരിച്ച് ആദ്യംവന്ന രണ്ടു സംഘം ആളുകളെയും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് അഗ്നി ഇറങ്ങി ദഹിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു എങ്കിലും മൂന്നാംപ്രാവശ്യംവന്ന സംഘത്തോടുകൂടെ ആ പ്രവാചകവീരൻ രാജകൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയതായിട്ടാണു നാം വായിക്കുന്നത്. "ഞാൻ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവം എന്റെ ശരണവും എന്റെ സങ്കേതസ്ഥാനവുമെന്ന്" ഉള്ള ഉറപ്പില്ലാത്ത മനുഷ്യനു് അതു് സാധ്യമല്ല. മരുഭൂമിയിൽ എപ്പോഴും പച്ചയായി കാണപ്പെടുന്ന ചില സസ്യങ്ങളുണ്ട്. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ദൗർബല്യത്തിലും ദൈവത്തിലുള്ള മഹത്തരമായ ശരണം കാണുമ്പോൾ ആ വകചിത്രമാണു മനസ്സിലുദിക്കുന്നത്. തെറ്റായ കാലുകൾ വെയ്ക്കുന്ന തന്റെ പരിശുദ്ധന്മാരെ നേർവഴി തിരിച്ചുവിട്ട തന്റെ മഹത്വസംപൂർണ്ണമായ സേവനത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ദൈവത്തിനു സ്തുതിയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

ചൊവ്വാ. 2. രാജാ 2.1—8.

"ഏലിയാവു് തന്റെ പുതപ്പ് എടുത്തു മടക്കി വെള്ളത്തെ അടിച്ചു. അതു് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പിരിഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവർ ഇരുവരും ഉണങ്ങിയ നിലത്തുകൂടെ അക്കരക്കു കടന്നു." കർമ്മേൽ മലമേൽ നാം ദർശിച്ച വിശ്വാസത്തിന്റെ ഛായതന്നെയാണു നാമിവിടെയും കാണുന്നത്. ദൈവം തന്നെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നു എന്നു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ഏലിയാവിനു് ആ ദൈവം തന്നെ മാർഗ്ഗവും ഉണ്ടാക്കികൊടുക്കുമെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. ആന്തരികമായ പ്രചോദനങ്ങൾ, സാഹചര്യങ്ങളുടെ ചൂണ്ടുപലകകൾ, ഇതര സൂചനകൾ ഇവയെല്ലാം നിങ്ങളെ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടാൽ പക്ഷെ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു യോർദ്ദാൻ നദികണ്ടാൽതന്നെയും സന്ദേഹിക്കരുത്. ദൈവത്തിന്റെ വിരൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന സ്ഥാനത്ത് എത്തിച്ചേരുവാൻ ദൈവംതന്നെ മാർഗ്ഗവും കാണിച്ചുതരും. അതെപ്പറ്റി സന്ദേഹിക്കുവാൻ കാര്യമില്ല.

ബുധൻ. 2. രാജാ. 2. 9—10

ഏലിയാവിന്റെ പിൻഗാമിയാകുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട എലീശായുടെ അപേക്ഷ ധനമോ സ്ഥിതിയോ, ലൗകികമായ ഏതെങ്കിലും അധികാരമോ ഒന്നും ആയിരുന്നില്ല. "നിന്റെ ആത്മാവിൽ ഇരട്ടി പങ്കു എന്റെമേൽ വരുമാറാകട്ടെ" ഇതു മാത്രമായിരുന്നു കാമ്യമായി അവൻ ആഗ്രഹിച്ച കാര്യം. ആവർത്തനപുസ്തകം (21. 17) അനുസരിച്ച് ഇരട്ടി പങ്ക് കഴിഞ്ഞാൽ പുത്രന്റെ അവകാശമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഏലിയാവിന്റെ പ്രഥമപുത്രസ്ഥാനം മാത്രമായിരുന്നു അവൻ കാംക്ഷിച്ചതു്. ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു അപേക്ഷ ആയിരുന്നു അതു്. ലൗകികനായ മനുഷ്യൻ പേരു്, പ്രസിദ്ധി, നേതൃത്വം ഇവയെല്ലാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു, എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനായികാംക്ഷിക്കുന്നവരെത്ര പേരുണ്ട്? പ്രയോജനകരമായ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു മതിയായ അവസരം ലഭിച്ചിട്ട് അതിനുള്ള കഴിവുകളില്ലെന്നുള്ള ആശങ്ക നിമിത്തം തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നു പിൻവാങ്ങുന്നവരുമുണ്ട്. അങ്ങനെ പിൻവാങ്ങാതെ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാഭിഷേകംമൂലം പുതുശക്തി പ്രാപിക്കുവാൻ കാത്തിരുന്നു എങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. ദൈവം ഏതെങ്കിലും ജോലിക്കു നിങ്ങളെ വിളിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിനാവശ്യമായ ശക്തിയും അവൻ തന്നെ തരുന്നതായിരിക്കും.

വ്യാഴം 2 രാജാ. 2. 10—14.

പൊടിയിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് ദൈവമേ നീ എന്റെ ആത്മാവിനെ എടുത്തുകൊള്ളേണമെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച ഏലിയാവിനു അതിൽനിന്നെല്ലാം എത്ര മഹത്വകരമായ ഒരു വേർപാടാണു ലഭിച്ചതു്. നമ്മുടെ യാചനകളിൽ പലതിനും മറുപടി ലഭിക്കാതെ പോയതിനു ഒരു കാരണം ഇതുപോലെതെങ്കിലുമായിരിക്കരുതോ? സാധാരണ മനുഷ്യൻ ഭയങ്കരമായ ഒരനുഭവമായിട്ടാണു മരണത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. മാതൃഗർഭത്തിൽ ഏതാണ്ടു ബന്ധനാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്ന ശിശു ജനനം മൂലം കൂടുതൽ സ്വതന്ത്രമായി തീരുന്നു. അതുപോലെ മരണംമൂലം നാം യഥാർത്ഥമായ ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ മരണത്തിന്റെ ഭയാനകത എത്രമാത്രം മാറുമായിരുന്നു. സ്തന്യപാനം ചെയ്യുന്ന ശിശുവിനെ മാതാവു് മറുസ്തനം കുടിപ്പിക്കുന്നതിനു മാറ്റുമ്പോൾ ആ ശിശു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അക്ഷമപോലെ മാത്രമാണു മരണം എന്നു ഏതോ ചിന്തകൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മരണത്തെ നാം ഏതുപ്രകാരം വീക്ഷിക്കുന്നു.

വെള്ളി. ലൂക്കോസ് 9. 28—36.

മറുരൂപമലയിൽ വിശ്വാസികളുടെ പിതാവായ അബ്രഹാമിനെയോ, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ തന്നെ പിതാവായ ആദാമിനെയോ നാം കാണുന്നില്ല. യഹൂദദൃഷ്ടിയിൽ അവരെക്കാളെല്ലാം പ്രാമുഖ്യം മോശയും ഏലിയാവുമായിരുന്നു. ന്യായപ്രമാണ സ്ഥാപകനും പ്രവാചകാഗ്രണിയും തന്നെ. ഏലിയാവിനു സാധാരണ യഹൂദചിന്തയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം അപ്രതിമമായ ഒന്നായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഏലിയാവിനുപോലും നസറായനായ യേശുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ദാസസ്ഥാനമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നു ഗ്രഹിച്ച പത്രോസു പിൽക്കാലത്ത് അവന്റെ മഹത്വത്തിനു ദൃക്സാക്ഷി ആയിരുന്നു എന്നു സാക്ഷിച്ചതു് അത്ഭുതമല്ല. അവർക്കു മൂന്നുപേർക്കും വസിക്കുവാൻ കുടിലുകൾ ഉണ്ടാക്കട്ടെയോ എന്ന് ആരാഞ്ഞ പത്രോസിനു, തന്റെ പ്രിയപുത്രനു ചെവികൊടുപ്പാനുള്ള ഒരാഹ്വാനമായിരുന്നു മറുപടിയായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ചതു്. ന്യായപ്രമാണവും പ്രവാചകന്മാരുമെല്ലാം മനുഷ്യനെ മനുഷ്യപുത്രങ്കലേക്കു നയിക്കുന്നവ മാത്രമായിരുന്നല്ലോ. ഏലിയാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ചിന്തകൾ നമ്മെ കൂടുതലായി യേശുവിങ്കലേക്കു നയിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാകട്ടെ.

ശനി. ലൂക്കോസ്. 1. 15–17.

ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിധത്തിൽ തന്നെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവേഷ്ടത്തിനു വിധേയനാക്കുന്ന മനുഷ്യനു് അവന്റെ കേവലം ചുരുങ്ങിയ ജീവിതത്തിൽ എത്ര മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതിനു മകുടോദാഹരണമാണു് ഈ കഴിഞ്ഞ കുറെ വാരങ്ങളായി നാം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മഹൽപുരുഷന്റെ ജീവചരിത്രം. മഹാസമുദ്രതുല്യമായ ദൈവത്തിന്റെ നിറവ് ഒരുവശത്ത്; കുറവാളിയും ദുർബലനും രോഗിയും ആയതുമൂലം നിരാശാനിമഗ്നനായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മറുവശത്ത്. ഈ രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗം തുറക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യന്റെ നിർധനത്വത്തിലേക്ക് നിരന്തരം നിർബാധം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവനിറവിന്റെ പൂർണ്ണതയാണു നാം

സഭാസമാധാനം എന്തുകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നില്ല.

(നെടുന്തള്ളിൽ റവ. സ്കറിയാ കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ)

മലങ്കര സുറിയാനിസഭയുടെ സമാധാനത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുന്നവരെ ഈ കാലത്ത് ഒരുതരം തൊഴിലില്ലാത്തവരും മണ്ടന്മാരും പ്രത്യേകിച്ച് മതദ്വേഷികളും ആയിട്ടാണ് വകവച്ചുകാണുന്നത്. ഈ കാര്യം അറിയാതെയല്ല ഈ ലേഖനം ഞാൻ എഴുതുന്നത്. എത്രകണ്ട് ആക്ഷേപിച്ചാലും നിന്ദിച്ചാലും ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ച് വീണ്ടും വീണ്ടും പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് എന്റെ മനസ്സ് എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴും എഴുതുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടാണ് സമാധാനം ഉണ്ടാകാത്തത് എന്നുള്ളതിനു പലരും പലതും നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകളെല്ലാം ഓരോരുത്തരുടെ മാനസിക ചിന്തയുടെ ഫലങ്ങളാണ്. അതിലും ചില യഥാർത്ഥങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ എന്റെ ഇതുപര്യന്തമുള്ള അനുഭവം പറയുന്നതായാൽ അധികാരഭ്രമം, സ്വാർത്ഥതല്പരത, അസൂയ, ശത്രുത, ധനമോഹം മുതലായ ലൗകികതാല്പര്യംകൊണ്ടല്ലാതെ ഓരോ കക്ഷികളും പരസ്പരം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ വിശ്വാസം നിലനിർത്തുന്നതിനോ പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനോ, അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നതിനോ, മലങ്കരസഭയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരുത്തുന്നതിനോ ആണെന്നു പരിപൂർണ്ണമായി പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനുള്ള തെളിവും ചുരുക്കമാണ്. പ്രത്യക്ഷ വിശ്വാസത്യാഗം എവിടെ. പാരമ്പര്യധ്വംസനം എവിടെ. അധികൃതമായ പ്രവർത്തികളെവിടെ. ഇതുകളെല്ലാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. മേൽ കാരണങ്ങളൊന്നുമല്ല വഴക്കിനു കാരണം. നിസ്സാരകാരണം പർവ്വതീകരിച്ച് വർദ്ധിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി വഴക്കുത്ഭവിക്കുന്നതിനും അനന്തരം സഭാംഗങ്ങൾ രണ്ടു ഭാഗമായി തീരുന്നതിനും ഇടയായി തീർന്നു. അതിനെത്തുടർന്നു പരസ്പരം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിനും താന്താങ്ങളുടെ വാദങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനും പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. അങ്ങനെ കേവലം അകൽച്ചയിലും ശത്രുതയിലും വിദ്വേഷത്തിലും മറ്റും.... മറ്റും....വന്നുകൂടിയതല്ലേ ഈ വഴക്ക്. ഇതിന്റെ വേര് എത്രയോ മുമ്പ് അറുത്ത് കളയേണ്ടതായിരുന്നു.

വഴക്കിന്റെ കാരണം അറിയാവുന്നവർ ഇപ്പോൾ ഈ സഭയിൽ ഏറ്റവും ചുരുക്കമത്രേ. പരേത കാതോലിക്കാ ബാവാതിരുമേനി, മിഖായേൽ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനി, മി. കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള, എം. പി. വർക്കി ആദിയായി കുറെ ആളുകൾക്കറിയാമായിരിക്കാം. കാരണം എന്ത്, ആരുത്ഭവിപ്പിച്ചു, എന്ന് സഭാംഗങ്ങൾ അറിഞ്ഞാൽ വഴക്കിനുള്ള കാരണത്തെ തൃണതുല്യമാക്കുമായിരുന്നു. പരിശുദ്ധനായ "ബറ എബ്രായോ" പറഞ്ഞിരിക്കുംപ്രകാരമേ അതിനു വിലയുള്ളൂ. അദ്ദേഹം എന്താണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. "ഞാൻ എന്നെ അറിഞ്ഞതുപോലെ എന്നെ നീ അറിഞ്ഞിരുന്നുഎങ്കിൽ എന്നെ നീ ഇത്രത്തോളം ബഹുമാനിക്കയില്ലായിരുന്നു" എന്നത്രേ. അത്ര നിസ്സാരകാരണമേ സഭാവഴക്കിനുള്ളൂ എന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കറിയാം. ഇപ്പോൾ അതു വിശ്വാസത്യാഗികളെന്നു പരസ്പരം പറയുന്നതിനു തക്കവണ്ണം സാരമുള്ളതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. വഴക്കുത്ഭവിപ്പിച്ചവരുടെ പിൻഗാമികളും പാർശ്വവർത്തികളും ആയവരാണ് ഇന്നു വഴക്കുകൊണ്ടു നടക്കുന്നത്. അതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനൊത്തതാണ്. എന്നാൽ അതു ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കലും ദൈവസഭയിലും ദൈവമക്കൾക്കും നന്നല്ല. കിംബഹുനാ. ഈ തരുണത്തിൽ നാം എന്തുചെയ്യണം. നാം നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ പിൻഗമിക്കണം. അദ്ദേഹം എന്താണു ചെയ്തത്. തന്റെ സൃഷ്ടി തന്റെ ശത്രുവിനു ചേർന്ന്, തന്നെ നിഷേധിച്ചെങ്കിലും അവനെ രക്ഷിപ്പാനായി സ്ഥാന,മാന,ബഹുമാനങ്ങളെല്ലാം വെടിഞ്ഞ് സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽനിന്നിറങ്ങി ശത്രുവായ ആദാമിനെ രക്ഷിച്ചതോർക്കുക. തന്നെ ക്രൂശിച്ചവരോടു ക്ഷമിച്ചതോർക്കുക. താൻ എന്താണു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. നിന്റെ ശത്രുവിനെ സ്നേഹിക്കുക. അവനു ഗുണം ചെയ്യുക. അവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക—എന്നുംമറ്റും അല്ലയോ. അങ്ങനെ നാം ചെയ്യുങ്കിൽ എത്രയോ മുമ്പ് സമാധാനം ഉണ്ടായേനെ.

അല്ലയോ വന്ദ്യപിതാക്കന്മാരേ! ബ. വൈദികസഹോദരങ്ങളെ! മാന്യന്മാരായ അത്മായസഹോദരങ്ങളെ! നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കല്പനപ്രകാരം നമ്മുടെ ശത്രുവിനോടു നമുക്കു നിരപ്പാകാം എനിക്കു ആരോടും ശത്രുതയില്ലെന്ന് ഒരുവനു പക്ഷേ പറയാമായിരിക്കാം. കർത്താവു എന്തു കല്പിക്കുന്നു. നീ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നതിനായി ചെല്ലുമ്പോൾ നിന്റെ സഹോദരനു നിന്നോടു വഴക്കുണ്ടെന്നു നീ ഓർക്കുന്നെങ്കിൽ നിന്റെ കാഴ്ച അവിടെ വച്ചുംവച്ച് നീ പോയി നിന്റെ സഹോദരനോടു രമ്യപ്പെടുക. അതിനുശേഷം നീ വന്ന് നിന്റെ കാഴ്ചയെ സമർപ്പിക്കുക എന്നല്ലയോ? അങ്ങനെ വഴക്കുപറഞ്ഞു തീർക്കാത്തുള്ള നമ്മുടെ കാഴ്ച, ദൈതിരുസന്നിധിയിലുള്ള പ്രാർത്ഥന മുതലായവ എങ്ങനെ ദൈവം സ്വീകരിക്കും. അതെ ഒരു നാളും സ്വീകരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടല്ലേ നമ്മുടെ സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാകാത്തത്. ചിന്തിക്കുക. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ആരു് ആരുടെ അടുക്കൽ പോകണമെന്നോ അവൻ എന്റെ അടുക്കൽ വരട്ടെയെന്നോ ആർക്കും പറയുവാനോ കാത്തിരിക്കാനോ ഇല്ലല്ലോ. അതിനാൽ താന്താങ്ങളുടെ സ്ഥാനമാനബഹുമതികളെല്ലാം വിട്ടിറങ്ങിച്ചെന്ന് കർത്താവിനെപ്രതി വഴക്കുകളെല്ലാം പറഞ്ഞുതീർത്ത് മീനച്ചിലാറ്റിലോ ആലുവാപ്പുഴയിലോ മുക്കിക്കളഞ്ഞു ഏകോദരസഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ നമുക്കു ജീവിക്കാം. സുപ്രീം കോടതിയിലേക്കു നോക്കണ്ടാ. ഇക്കാര്യനിവൃത്തിക്കു ദൈവം നമുക്കു സന്മനസ്സു നൽകുവാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു തൽക്കാലം വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കാണുന്നത്. ഏലിയാവിന്റെ മരണശേഷം ഏതാണ്ടു തൊള്ളായിരം സംവത്സരം കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരും പ്രവർത്തിയും യഹൂദമതസ്ഥരുടെയിടയിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നു എന്നു തന്നെയല്ല നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മുന്നോടിയ്ക്ക് മാതൃകയായി പ്രവാചകദൃഷ്ടിയിൽ കണ്ടതും മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല. പ്രിയ വായനക്കാരെ ഇതുപോലെ നിങ്ങൾക്കും എനിക്കും ദൈവത്തിന്റെ ഏത്രവലിയ ആയുധമാകുവാൻ കഴിയുമെന്നു ചിന്തിച്ചാലും.

നാം എന്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു

(വി. ററി. ചാണ്ടപ്പിള്ള ബി. ഏ; ബി. എൽ.)

ഒരു നവീനലോകവ്യവസ്ഥിതിക്കായി ലോകം ഇന്നു എരിപൊരികൊള്ളുകയാണ്. മുതലാളിയെന്നും തൊഴിലാളിയെന്നും ഉള്ള ചേരിതിരിവാണ് നാം എവിടെയും കാണുന്നതു്. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾതന്നെ ഇന്നു രണ്ടു ചേരികളായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികനീതിക്കുവേണ്ടി തങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നു എന്നു ഒരു കൂട്ടർ അവകാശപ്പെട്ടുമ്പോൾ, ജനാധിപത്യത്തിനും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമായി തങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നു എന്നു മറുകൂട്ടർ അഭിമാനിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി ഗണിക്കാതെ കേവലം രാഷ്ട്രത്തിൻെറ അടിമകളാക്കിയും മാനവസമുദായം അമൂല്യങ്ങളായി ഗണിക്കുന്ന ധാർമ്മികബോധവും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും തകിടം മറിച്ചും ഒരു പാർട്ടിയുടെ ഏകാധിപത്യം നിലനിർത്തുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് സാമ്പത്തികനീതിയുടെ പേരിൽ ഒരു കൂട്ടർ നടത്തുന്നതെന്നുള്ള ആരോപണം ഒരു വശത്തു മുഴങ്ങുമ്പോൾ, കേവലം വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻേറയും ജനാധിപത്യത്തിൻേറയും മനുഷ്യസങ്കല്പിതങ്ങളായ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെയും പേരിൽ സ്ഥാപിതതല്പരരായ മുതലാളിവർഗ്ഗം സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ അടിമത്വം വച്ചുപുലർത്തുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് നടത്തുന്നതെന്നു മറുവശത്തുനിന്നും നാം കേൾക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സാമ്പത്തികനീതിയുടെയും ജനാധിപത്യത്തിൻെറയും പേരിൽ ലോകം ഇന്നു രണ്ടു ചേരിയായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

റഷ്യയുടെയും അമേരിക്കയുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ നടക്കുന്ന ഈ വടം വലിയിൽ ഒരു ചേരിയിലും പററിപ്പിടിക്കാതെ ഇന്ത്യ ഇന്നു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സ്വതന്ത്രമായ നില ഏററവും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് നിഷ്പക്ഷമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഭാരതം ഇന്നു ഒരു സ്വതന്ത്രജനാധിപത്യറിപ്പബ്ളിക്കായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. നമുക്കു ലഭിച്ച രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം സാമ്പത്തികവും സാമുദായികവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ പുരോഗമനത്തിൻെറ ആദ്യത്തെ ഘട്ടം മാത്രമാണ്. ആഹാരവും വസ്ത്രവും, കിടപ്പാടവുമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന മൂകലക്ഷങ്ങളുടെ ഉദ്ധാരണമെന്നുള്ളതാണ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ആവശ്യം. വർഗ്ഗവർണ്ണരഹിതവും അവസരസമത്വസമന്വിതവുമായ ഒരു ജനാധിപത്യസോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതി കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്നതത്രേ ഇനിയും നമ്മുടെ ഏററവും പ്രധാന കർത്തവ്യം.

ഈ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനായുള്ള നമ്മുടെ ശ്രമത്തിൽ മേൽവിവരിച്ച രണ്ടു ചേരികളിലും പൂർണ്ണമായി ചേരുവാൻ നമുക്കു സാധിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ നീതിക്കുവേണ്ടി നാം നിലകൊള്ളുന്നതോടൊപ്പം വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയ ജനാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടിയും നാം നിലകൊള്ളുന്നു. സോഷ്യലിസമെന്നോ കമ്യൂണിസമെന്നോ പറയുമ്പോൾ മാർക്സിയൻ സിദ്ധാന്തത്തിനനുരൂപമായി റഷ്യയിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ഏകാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയാണ് പലരുടേയും മനസ്സിൽവരുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ ജനാധിപത്യമെന്നു പറയുമ്പോൾ സ്ഥാപിതതാല്പര്യം വെച്ചു പുലർത്തുന്ന മുതലാളിത്വത്തിനു യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കുവാനുള്ള അവസരം അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് പലരും തെററിദ്ധരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു കുറവുകളും പരിഹരിച്ചു അവസരസമത്വവും ജനാധിപത്യവും ഒരുമിച്ചുപോകുന്ന ഒരു നവീനവ്യവസ്ഥിതിയാണ് നമുക്കിന്നു ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ആദർശങ്ങളിലും ഈ തത്വങ്ങൾ വ്യക്തമായി കാണുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. കോൺഗ്രസ് ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ദേഹവും ഭൂദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ നേതൃത്വം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച ദേഹവുമായ ശ്രീ ശങ്കർറാവുദേവ് പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു. "ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾക്കു് പുരോഗതിയും ക്ഷേമവും കൈവരുത്തുകയും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ അവസരസമത്വത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു "സഹകരണയോഗക്ഷേമം— (കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് കോമൺവെൽത്തു്) സ്ഥാപിക്കുകയും, ലോകസമാധാനത്തിനും സാഹോദര്യത്തിനുംവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക"യെന്നതാണ് കോൺഗ്രസ്സിൻെറ പുതിയ ലക്ഷ്യം."

ഓരോ വ്യക്തിക്കും തുല്യ അവസരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയാണ് കോൺഗ്രസ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതു്. കോൺഗ്രസ് പ്രസിഡൻറായ പണ്ഡിററ് നെഹ്റുതന്നെ താൻ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റാണെന്നു സ്വയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പ്രായോഗികമാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടെ, സൃഷ്ടിപരമായ പരിപാടികൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു അഭിമുഖീകരിക്കാതെ കേവലം മുദ്രാവാക്യങ്ങളും അപ്രായോഗികങ്ങളായ കടലാസു പദ്ധതികളുംകൊണ്ടു യാതൊരു സോഷ്യലിസവും ഇവിടെ ഉണ്ടാകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു് അദ്ദേഹം പല പ്രാവശ്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ധാർമ്മികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ മൂല്യങ്ങളെ വിലമതിക്കാതെ, അക്രമപരമായ ഏതുപരിപാടികളും സ്വീകരിച്ചു്, —വേണ്ടിവന്നാൽ രക്തപങ്കിലമായ ഒരന്തരീക്ഷംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു— ഇവിടെ സാമ്പത്തിക സമത്വവും സാമൂഹ്യനീതിയും കൈവരുത്താമെന്നു വ്യാമോഹിക്കുന്നതു വെറും അർത്ഥശൂന്യമത്രേ. 1951 ജൂലൈയിൽ അഖിലഭാരത കോൺഗ്രസ് കമ്മററി ബാംഗ്ളൂർ വച്ചു സ്വീകരിച്ച പ്രകടന പത്രികയിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. "രാഷ്ട്രപിതാവു ദേശീയജീവിതത്തിൻെറ ധാർമ്മികവും സദാചാരപരവുമായ അസ്ഥിവാരത്തെ വിലമതിക്കുവാൻ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയും, അതു രാഷ്ട്രീയ സമരത്തിൻെറ ഒരു ഉപാധിയായി നാം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മാർഗ്ഗങ്ങൾ ലക്ഷ്യങ്ങളെപോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമുള്ളവയാണെന്നും നാം സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവസാനത്തിൽ അവയെ അനുഗമിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. ഇന്ത്യയുടെ ചിരന്തനമായ സന്ദേശങ്ങളും സംസ്കാരസമ്പത്തും അനുസരിച്ചു ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു നാം ആദ്യസ്ഥാനം നൽകുകയും, അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും സ്വാഭാവികമായി അവയിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കയും ചെയ്യും. ഈ പ്രാഥമികതത്വങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ യഥാർത്ഥവിജയം കൈവരിക്കുവാനും ഇന്ത്യയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാനും അതർഹിക്കുന്ന ഔന്നത്യത്തിലേക്കു ഉയരുവാനും കഴികയുള്ളൂ."

ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയിൽ [illegible]ണക്കൂടമോ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതികളോ മാററുന്നതിനു വ്യവ

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5285

THE CHURCH WEEKLY

വൈദികനും വൈദ്യനും

(സി. ഈ. ജി.)

(II)

കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ രോഗചികിത്സയിൽ വൈദികനും വൈദ്യനും സഹകരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതകളെപ്പററിയും പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി അത്ഭുതകരമായവിധത്തിൽ ചിലർ സുഖംപ്രാപിച്ചുവരുന്നതിനെപ്പററിയും മററും പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ ലേഖനം സമാപിപ്പിച്ചതു്. പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി ദൈവത്തിനു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുതകുന്ന സാഹചര്യം സംസൃഷ്ടമാകുന്നു എന്നുള്ളതു് അനുഭവബോദ്ധ്യമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം മാത്രമത്രേ.

ഡോക്ടറന്മാർ അസാദ്ധ്യമെന്നു കരുതിയിരുന്ന രോഗങ്ങൾ പലതും പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി മാറി സുഖംപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണു്. ക്രിസ്തീയമായ ഒരു സമീപനത്തിന്റെ അഭാവംമൂലം സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽ ഈവിധമുള്ള സംഭവങ്ങൾ വളരെ കുറവായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ക്രൈസ്തവഡോക്ടറന്മാർ പൊതുവെ ഈ കാര്യത്തിൽ ഉത്സുകരല്ലാതിരിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ വൈദികനും വൈദ്യനും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാവുന്ന മറെറാരു വശംകൂടെ ഈ വിഷയത്തോടനുബന്ധിച്ചു് പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതു് രോഗങ്ങളെ തടയുകയും നിസ്സാരരോഗങ്ങൾ ഭയങ്കരവ്യാധികളായി മാറാതിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം സുഖപ്പെടുത്തുകയുമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ദൈവനിർദ്ദേശപ്രകാരം ശരീരം ഏതുവിധം വളരണമെന്നുള്ളതു് ശാസ്ത്രീയരീത്യാ ഗ്രഹിച്ചു് ആ ജ്ഞാനം സാധാരണജനങ്ങൾക്കു നൽകേണ്ടതു ഡോക്ടരുടെ കർത്തവ്യമാകുന്നു. അങ്ങനെ ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ആരോഗ്യനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുവാൻ ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കേണ്ടതു് വൈദികന്റെ ചുമതലയുമത്രേ.

ദ്വേഷം, അസൂയ, ഭയം, ആശങ്ക, കോപം, അത്യാഗ്രഹം ആദിയായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ശരീരാരോഗ്യത്തെ ഹനിക്കുന്നു എങ്കിൽ, സ്നേഹം, സമാധാനം, പ്രത്യാശ, വിശ്വാസം ആദിയായ ക്രിസ്തീയസൽഗുണങ്ങൾ ആരോഗ്യദായകമാണെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. ഈ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ ജീവിതാനുഭവത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനു ദൈവത്താൽ സ്ഥാപിതമായതത്രേ സഭ. ദൈവത്തിന്റെ ഈ ലക്ഷ്യം നിറവേററാത്ത ചില സഭകളുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഖേദപൂർവം നാം അനുസ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വൈദികനും ഡോക്ടരും തമ്മിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവത്തിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി British Medical Association Central Ethical Committee ഇപ്രകാരമാണു അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. "ഡോക്ടരും വൈദികനും തമ്മിൽ അവരുടെ ജീവിതവൃത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാധിതമാകേണ്ട സഹകരണത്തെപ്പററിയും ആ സഹകരണം സമുദായത്തിനു പ്രയോജകീഭവിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയെപ്പററിയും കൌൺസിൽ സഭാധികാരികളുമായി ചർച്ചചെയ്തു. ഈ ചർച്ചകളുടെ ഫലമായി വൈദികരും ഡോക്ടറന്മാരും തമ്മിൽ പ്രയോജനകരവും ഉത്തമവുമായ വിധത്തിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുവാനുള്ള സരണി അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടു്. ഭിഷഗ്വരന്മാർ എപ്പോഴും വൈദികനുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുന്നതിലോ, പ്രത്യേകിച്ചു് തന്റെ ചികിത്സയിൽ ഇരിക്കുന്ന രോഗിക്കു് ആദ്ധ്യാത്മികമായ ശുശ്രൂഷ ലഭിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യലബ്ധിക്കും മനോസ്സമാധാനത്തിനുമുതകും എന്നു് ഒരു ഡോക്ടർ ചിന്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിനു വൈദികസഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിലോ സാന്മാർഗ്ഗികവിരുദ്ധത യാതൊന്നുമില്ല. സാന്മാർഗ്ഗികാധിഷ്ഠാനത്തിലും ആരോഗ്യജീവിതത്തിനാവശ്യമായ ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ എല്ലാവരേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു് സഭയുടെയും വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും ചുമതലയാകുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതം ക്ലേശസമ്പൂർണ്ണമാക്കുന്ന രോഗകാരണങ്ങളെ എതിർക്കുന്നതിനു് ഒരു "ഐക്യമുന്നണി" സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വൈദികനും വൈദ്യനും സഹകരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കാമോ?

സ്ഥാപിത മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതി നിലവിലുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു രക്തച്ചൊരിച്ചിലിൽക്കൂടെയുള്ള വിപ്ലവത്തിലേക്കു ജനങ്ങളെ നയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നമ്മുടെ ഭരണഘടന അനുസരിച്ചു് അഞ്ചു വർഷത്തിലൊരിക്കൽ ഒരു പൊതു തെരഞ്ഞെടുപ്പുനടത്തി ഭരണകൂടം മാററുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അവസരം ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യാതെ പൊതുനന്മയെ ലാക്കാക്കിയും ഉത്തമ പൗരബോധത്തോടുംകൂടിയും ഓരോരുത്തരും അവരുടെ കർത്തവ്യം നിർവഹിക്കേണ്ടതാണു്. വിനാശകരവും അക്രമപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ജനങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ, രാഷ്ട്രസൃഷ്ടിക്കാവശ്യമായ നിർമ്മാണപരിപാടികൾക്കായി ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കുകയാണു് ഇന്നു് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. രാജ്യത്തെ വിഭവസമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഗവർമെന്റും ജനങ്ങളും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും അങ്ങനെ നാമെല്ലാവരും കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു നിസ്വാർത്ഥരാജ്യസേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുകിലല്ലാതെ നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു ശരിയായ പരിഹാരം നേടുവാൻ പോകുന്നില്ല.

കോൺഗ്രസ്സിനു കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള കുറവുകൾ നിമിത്തം കോൺഗ്രസ് നിലകൊള്ളുന്ന ഈ ആദർശങ്ങളുടെ നേരെ നാം കണ്ണടയ്ക്കുവാൻ ഇടയാകരുതെന്നും, ജനാധിപത്യത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും അവസരസമത്വത്തോടുംകൂടിയ സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു നവീന ലോകവ്യവസ്ഥിതിക്കു വേണ്ടിയാണു നാം നിലകൊള്ളുന്നതെന്നും ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുതു്.

Printed and Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam